

verden er nok uafklaret og fragmentarisk, og det er da ikke underligt, at hans film må blive fragmentariske, men fragmenterne er i hvert fald utroligt præcise. Vi går ikke trykke hjem med et budskab, men vi går hjem med følelsen af at have set tingene ske, reflekteret af en kunstner, der har sensibiliteten i kameraøjet. Trods det flimrende i formen, eller måske netop på grund af blandingen af tilsyneladende væsentligt og tilsyneladende uvæsentligt får vi en del at vide om tilværelsen i dag. I filmen fornemmer vi en tankens lidenskab, en fængslende personlig kamp for at komme ind på livet af noget, som måske unddrager sig definition. Hvem kan undgå at føle sig fængslet over lidenskaben for at undgå de banale og entydige forklaringer? Hvem kan undvære en kunstner, der som få andre er på sporet af den tid, vi lever i?

Ib Monty.

Tre komedier

HOW TO MURDER YOUR WIFE (Hvordan man myrder sin kone), U.S.A. 1964. Prod.: Murder Inc. (George Axelrod). Instr.: Richard Quine. Manus.: George Axelrod. Foto: Harry Stradling (Technicolor). Klip: David Wages. Dekor.: Richard Sylbert og William Kiernan. Musik: Neal Hefti. Kor.: Robert Sidney. Medv.: Jack Lemmon (Stanley Ford), Virna Lisi (Mrs. Ford), Terry-Thomas (Charles), Eddie Mayehoff (Harold Lampson), Claire Trevor (Edna), Sidney Blackmer (dommer Blackstone), Max Showalter (Tobey Rawlins), Jack Albertson (Dr. Bentley), Alan Hewitt (anklageren), Mary Wickes (Harolds sekretær).

Dansk distrib.: United Artists. Dansk prem.: 14. 6. 1965, Kino-Palæet. Længde: 3250 m (118 min.).

KISS ME, STUPID (Kys mig, fjols), U.S.A. 1964. Prod.: Mirisch/Phalanx (Billy Wilder). Instr.: Billy Wilder. Manus.: I. A. L. Diamond efter Anna Bonaccis skuespil „L'Ora Della Fantasia“. Foto: Joseph LaShelle (Panavision). Klip: Daniel Mandell. Dekor.: Robert Luthardt. Production designer: Alexander Trauner. Musik: Andre Previn. Kor.: Wally Green. Medv.: Dean Martin (Dino), Kim Novak (Polly), Ray Walston (Orville J. Spooner), Felicia Farr (Zelda Spooner), Cliff Osmond (Barney Millsap), Barbara Pepper (Big Bertha).

Dansk distrib.: United Artists. Dansk prem.: 7. 6. 1965, Saga. Længde: 3525 m. (127 min.).

SEX AND THE SINGLE GIRL (Ikke en lyd om dyd), U.S.A. 1964. Prod.: Richard Quine/Reynard. Producer: William T. Orr. Instr.: Richard Quine. Manus.: Joseph Heller og David R. Schwartz efter Helen Gurley Browns bog. Foto: Charles Lang jun. (Technicolor). Klip: David Wages. Dekor.: Cary O'Dell. Musik: Neal Hefti. Medv.: Tony Curtis (Bob Weston), Natalie Wood (Helen Brown),

Henry Fonda (Frank), Lauren Bacall (Sylvia), Mel Ferrer (Rudy), Fran Jeffries (Gretchen), Leslie Parrish (Susan), Edward Everett Horton (chefen), Otto Kruger (Dr. Anderson), Howard St. John (George Randall), Larry Storch (betjenten), Stubby Kaye, Max Showalter.

Dansk distrib.: Paramount. Dansk prem.: 2. 8. 1965, Imperial. Længde: 3135 m. (114 min.).

Selv om mange ikke vil tro det, så står det glimrende til med Hollywood-komedien i disse år. Det er ganske vist stadig god tone her i landet at stønne fortvivlet over, hvor meget ringere det nu er blevet med lystigheden i Californien, men i stedet for at læse hektisk avancerede anmeldelser i visse dagbladsspalter bør man gå i biografen og personlig kigge nærmere på sagerne. Man vil da i de tre her nævnte film møde et klassisk emne (kærligheden og erotikken) behandlet med en opfindsomhed og en følsomhed, som ikke var rigere udviklet i trediverne. *Richard Quine* og *Billy Wilder* beretter deres kærlighedskomedier med forskellige mængder af venlighed og takt, men med den samme evne til at gøre konflikterne almene og vedkommende. *Billy Wilders* grumhed er som sædvanlig rystende, og hans lilleby i „Kys mig, fjols“ så bornert, at misantropien ofte formørker udsigten. Men ganske som hos *Quine* interesserer principper ham ikke så meget som princippernes ofre, og medfølelsen og forståelsen er meget dominerende i „Kys mig, fjols“, hvor de erotiske regnestykker går smukt og følsomt op. I *Richard Quines* vittige komedier er intrigerne bygget op af mange ideerige og fantasifuldt arrangerede situationer, men ideerne skygger aldrig (modsat i „Hva' nyt, Pussycat“) for følelserne. *Jack Lemmons* barnagtige ungkarl og *Tony Curtis'* fjollet ondskabsfulde skandalemager spænder begge ben for sig selv i deres stolte tillid til at være sig selv nok, men billedet bliver slået i stykker, og kærligheden triumferer soleklart og forstandigt. Disse film er alle kloge og genemtænkte film, og de er spillet med en kolossal fornemmelse for at nøjes med det tilstrækkelige. Bedst gennemført er „Hvordan man myrder sin kone“ – her er alle drejninger og slutninger rigtige og følelsesmæssigt autentiske. I „Kys mig, fjols“ er vel den frimodige bekendelse til det erotiske som et stykke terapi det mest iøjnefaldende fornuftige, mens „Ikke en lyd om dyd“ rummer de bedst opskruede satiriske øjeblikke, to chokerende farlige præstationer af *Lauren Bacall* og *Henry Fonda*, bedst i en drivende sentimental, men helt igennem lykkelige bryllupsdagsdans – samt *Mel Ferrer* i en fejlskilt lallende beskrivelse af den totale tolerance.

J. S.